

съ нечовѣшки усилия малки снѣжни стрѣлковѣ окопчета, а за упование и морална сила — тѣхниятъ борчески духъ, никога несломяванъ до сега, макаръ и не веднажъ подлаганъ на тежкитъ изпитания на борбата.

Тукъ поручикъ Исакъ Розановъ, старши ротенъ командиръ, изпитанъ и неустрашимъ боецъ отъ миналитъ войни, съ своето хладнокървие и мъжество, привлича вниманието на австрийския подполковникъ Кастро, командиръ на австрийската, въ сѣдство съ германската егерска, дружина и той повѣрва Розанову общото наблюдение на всички предни части.

И ето, преди още да съмне, на 13 мартъ, нѣколко свѣтящи червени неприятелски ракети раздиратъ общия мракъ, въ който тънеше цѣлото бойно разположение и единъ ужасенъ гръмъ и трѣсъкъ разтрѣсватъ земята: стотици гранати и бомби хвърчатъ и трѣска въ предъ и задъ защитниците отъ всички посоки; десетки картечници и автоматически пушки непрестанно тракатъ и хиляди смъртоносни куршуми зловѣщо пищятъ надъ главитъ на бранниците. . . Ето, рѣдеятъ вече веригитъ: ние даваме загуби! . . .

Земята ври. . . Грамадни огнени гейзери, размѣсени съ димъ, камъци и снѣгъ трѣсатъ съ страшна сила земята и ни нанасятъ чувствителни загуби. Бомбитъ се свършватъ и тѣ отстъпватъ мѣстото на камънитъ. О, великъ часъ! . . . И, посрѣдъ тоя ужасъ, нѣколко гъсти неприятелски вълни налитатъ бѣсно една следъ друга върху оредѣлитъ наши предни линии, увѣнчали дветъ скалисти висоти — ключа на цѣлата позиция.

Започва една неравна, стрѣвна и ожесточена борба — на единъ срещу петдесетъ! Деветъ последователни ожесточени, но безплодни атаки! . . . Изнемошѣлитъ физически, но бодри по духъ наши защитници знаяха, че тукъ сж сложени на карта честта на Отечеството и сждбата на България! И, когато противникътъ бѣ готовъ да скочи въ нашитъ окопи, мощното „ура“ — всѣкога смъртенъ страхъ на врага — реши боя въ наша полза. Шепа защитници проявиха такива чудеса отъ храбрость, които ги правѣха, достойни потомци на великата и безсмъртна епопея при *Шипка*.

За проявенитъ неустрашимостъ и храбрость въ тия епични боеве, поручикъ *Розановъ* биде награденъ съ *Германския жезлъ за храбрость*. Временно командующиятъ полка отъ Генерал. Щабъ майоръ *Николовъ*, дошълъ да поздрави лично дружината за проявления отъ нея героизмъ, повѣри временно командуването 4-а дружина поручикъ Розанову, понеже титулярътъ заболѣва и се оттегля на лѣчение. Така Розановъ командува дружината до присъединението ѝ къмъ полка, отъ когато командуването, като старши поема майоръ *Томевъ*.